

ДЕКЛАРАЦИЯ

на Управителния съвет на Съюза
на офицерите от резерва
„Атлантик”

От първия ден на съществуването си Съюзът на офицерите от резерва „Атлантик” настоява за развитието на модерни Въръжени сили, способни да изпълнят конституционните си мисии и да бъдат пълноценен съюзник в рамките на Северноатлантическия договор.

На 10 и 11 септември т. г. в оценка на приноса ни в колективната отбрана висши представители на НАТО категорично и честно заявиха онова, което отдавна знаем: че България намалява или замразява вече намалени военни разходи, непрекъснато съкращава армията си, отделя скромни средства за превъръжаване и се превръща в бремене за останалите държави-членки.

Подобна позиция би могла да бъде отмината с елегантно мълчание или завоалирана с високопарни фрази за ценности и намерения. Подобни критики и предупреждения на съюзниците можеха да бъдат пренебрегнати, като за кой ли път се позовем на прословутата българска сиромашия, спасявала неведнъж престижа на управляващите клики и пред Европейския съюз, и пред НАТО.

При нарастване със 7,6 % на brutния вътрешен продукт (БВП) през периода 2007-2015 г. разходите за отбрана са спаднали от 1,71% през 2010 до 1,13% през 2015 г. За какво друго, освен за престъпно безхаберие говори този факт? Безхаберие в момент, когато срещу страната ни се води открита информационна и психологическа война, когато в общественото пространство ежеседмично детонират политически и медийни провокации, дирижирани от шпионски и военно-политически централи. Тези централи са финансирани с милиони евро, извлечени от

неравнопавна търговия с енергийни ресурси, със стоки и услуги, създавани от българския производител.

Днес стратегическата среда за сигурност е коренно различна от десетилетието, изтекло от 2004 г. насам. Днес Европа и светът са изправени пред реални, трудно предсказуеми и трудно управляеми заплахи, тенденции и предизвикателства. Днес недалеч от границите на Република България не стихват два взаимно свързани и с разрастващ се рисков потенциал въръжени конфликта.

Ето защо тревогата, която споделяме, е истинска, а изоставането на страната ни – все по-опасно. Недостигащото финансиране, намаляващите средства за модернизация и превъоръжаване, остарялата бойна техника и скромните ресурси за бойна подготовка отредиха на Българската армия място в обоза на въръжените сили на натовските държави. Няма смисъл да бъдат изреждани пропуските, грешките и преднамерените престъпления на партии, коалиции и индивиди, оказали се случайно и за малко на върха на държавното ръководство. Фактът е неоспорим: с добри намерения и с неадекватни действия страната ни отново е на дъното.

Пореден опит за удар върху отбранителните способности на българската държава представлява опитът на руската компания РСК МиГ да инспирира вътрешнополитически скандал около ремонта на придобилите печална известност изтребители МиГ-29. Изпращането на писмо до председателя на Комисията по отбрана в Народното събрание с ценова оферта за ремонт на двигателите на тези самолети е **арогантен акт на незачитане на вътрешното законодателство на Република България**. Страна по съществуващия рамков договор с компанията е Министерството на отбраната, а не Народното събрание или негова комисия.

Ангажирането на законодателен орган в търговски преговори открито посочва **руските икономически и политически лобисти** в политическите среди у нас и неопровержимо демаскира **корупционните практики, които са неотделима черта от бизнес стила на руските фирми на българския пазар**.

В писмото с новата си оферта РСК МиГ признава, че сключеният от министър Ангел Найденов договор за ремонт на 8 двигателя е на цена с 40 % по-висока от пазарната. Тоест, че

военният бюджет на страната ни е бил ограбен с 5,2 млн евро (над 10 млн. лв.).

Не бива да бъде отмината и веригата от зависимости между антибългарската руска политика и отделни политически партии в българския парламент, включително партията, към която се обръщат от РСК МиГ и представител на която оглавява Комисията по отбрана. Налага се да припомним, че настоящият председател на Комисията по отбрана като бивш началник на Генералния щаб на Българската армия през 1998 г. не пожела да заложи в План 2004 замяната на руските самолети с нови, оперативно съвместими с НАТО бойни самолети. Не са случайни атаките срещу министър Николай Ненчев и исканията за неговата оставка. Очевидно целта е той да бъде подменен с по-сговорчив министър, който да подпише нов договор с РСК МиГ, с което да продължи десетилетната зависимост на Българската армия от руското оръжие и военна техника.

Така се стигна до 2009 г., когато първото правителство на Бойко Борисов реши да стартира отдавна назрялото превъоръжаване на бойната авиация. Странно, но това правителство бе свалено през март 2013 г., само месец преди да подпише изключително изгодния договор с Португалия за 12 броя самолети Ф-16 на обща цена от 700 млн. лв., включваща въоръжението, обучението на летателния състав, тренажори, резервни части и още редица бонуси. Случайно ли бе това? Дали само цените на тока изведе на улицата толкова много гневни българи, които след това **никога повече не участваха в политически и граждански прояви?**

Икономическите заплахи и психологическият шантаж далеч не са само за пари и не толкова за пари. Колкото за отстояване на **грижливо пазената зависимост на българските ВВС от Русия**. Когато всички страни от Алианса ликвидират зависимостите си в отбраната от страни извън НАТО и ЕС, България не бива да остава троянски кон на Руската федерация. Крайно време е да превъзмогнем историческата обреченост, диагностицирана преди 130 години от митрополит Методи Кусев, че „България е болна. Тя страда от недъга на сляпото русофилство”.

Необходими са спешни, решителни и промислени мерки за придобиване на съвременен многоцелеви самолет, за екипировка,

адекватно обучение и поддържане на компетентността на военнослужещите в съответствие със заеманите длъжности.

Необходими са воля и мъдрост, за да отговорим на предизвикателствата в хибридната война, които неминуемо предстоят. Днес само **членството ни в НАТО възпира Русия** да действа безцеремонно срещу България, както направи в Грузия, Приднестровието и Украйна.

Призоваваме министър-председателя на Република България да се ангажира непосредствено с проблемите на българските ВВС и с реализирането на приетата наскоро Програма за развитие на отбранителните способности до 2020 г., с адекватно повишаване на бюджета за отбрана още от 2016 г., както и с незабавното стартиране на проекта за закупуване на нов многоцелеви изстребител за ВВС. Аргументът, че няма средства, повече не е оправдание пред българската общественост и пред съюзните държави от НАТО.

Българската армия е най-реформираната и най-пострадалата от реформи държавна институция. Краят на руската зависимост за българската отбрана ще ознаменува нов период в историята на славната ни войска: скъсване с хаотичните и мними реформи и реална трансформация като съюзна армия в Алианса.

**Управителен съвет на съюза
на офицерите от резерва
„Атлантик”**

2 октомври 2015 г.

София